

עמ"ת 2203/04/21 - ג'האד מקלד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 2203-04-21 מקלד(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 223443/2021

בפני כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים
נגד
משיבים
החלטה

ג'האד מקלד (עציר)
מדינת ישראל

ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אחטר) בתיק מ"ת 6211-03-21 מיום 1.4.21.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת נשק (שני אקדחים- גלוק וזיג זאור) והפרעה לשוטרים.
2. על פי המתואר בכתב האישום נתפסו סמוך לביתו של העורר, ברכב, האקדחים לעיל, כשהם מוסלקים; אקדח הגלוק היה טעון. כשנצפה העורר ע"י שוטרים שניסו לעצרו, ניסה העורר להימלט אך נתפס ונעצר.
3. ביום 3/3/21 קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום, בעצמה מספקת, ונוכח היות עילת המעצר סטוטורית, הפנה את עניינו של העורר לשירות המבחן.
4. ביום 24/3/21 התקבל תסקיר שירות המבחן; המלצתו היתה **שלילית**; ביום 1/4/21 התקיים דיון נוסף.
5. ב"כ העורר טען ארוכות כנגד ממצאי התסקיר וכנגד משמעותו; סופו של יום מיקד ב"כ העורר טיעונו בהפניית העורר לתסקיר משלים.
6. בית המשפט קמא בחן הטענות; לאחר ששקל הדברים, הורה בית המשפט קמא על מעצר העורר עד תום ההליכים; על כך נסב הערר.
7. הסוגיה שעל המדוכה הנה האם יש להפנות המשיב לתסקיר משלים או שמא היה מקום לעצור העורר עד תום ההליכים.
8. המקרה אכן מעורר התלבטות; מחד, צעיר כבן 23 ללא עבר פלילי (אם כי בעל עבר תעבורתי לרבות ריצוי מאסר על דרך עבודות שירות); מנגד-אישום בנשק.
9. לאחר בחינת הטענות, הגעתי לכלל מסקנה כי בעיקרון, דין הערר להידחות, אם כי אותיר 'פתח' מסוים לעתיד.

10. אשר לערר גופו, סבורני כי בית המשפט קמא דק באבחנותיו, ואכן מיהות המעשה והעושה מצדיקים מעצר, ואין בהמרת מקום החלופה המוצע לשנות זאת.
11. ראשית- בניגוד לטענות העורר, לא ניתן לנתק את מעשי העורר מהקונוטוציה של האירועים שקדמו; החזקת הנשק באה לכאורה על רקע סכסוך, שגם אם העורר אינו צד ישיר לו, עצם קיומו של הסכסוך הנו גורם מעצים מסוכנות.
12. כאן לציין כי גם אם נכרתה סולחה, כנטען ע"י העורר, הרי מדובר בסולחה 'טריה', וראוי לאפשר חלוף זמן על מנת לבחון משמעותה (בש"פ 556/21 מ"י נ' אל ג'ואברה); בנושא זה אגע בהמשך.
13. שנית- יש להבחין בין טיבו של סעיף אישום ובין טיבו של האישום; אמנם עסקינן 'רק' בעבירת החזקה; עם זאת- האישום כולל שני נשקים, שנמצאו מוסלקים, לכאורה, האחד מהם עדיין טעון בכדורים ומוכן לירי.
14. שלישית- התנהגות העורר העולה מכתב האישום- ניסיונו להימלט מגורמי חוק לאחר קושי באיתורו, מקשים על מתן אמון בעורר.
15. כל אלו בפן המעשה, כעולה מהאישום.
16. אשר לעושה- אמנם, תסקיר שירות המבחן ציין כי "כאשר גבול חיצוני מוצב בפניו יש ביכולתו לעמוד בו", אך מנגד צוין כי העורר "**אינו מורתע מאימת הדין**", ומי שאינו מורתע מאימת הדין, ודאי לא ירתע גם מהוראות מפקחים.
- 17. זאת ועוד- הערכת המסוכנות המיוחסת לעורר היתה גבוהה (להישנות התנהגות עוברת חוק באופן כללי); רמת מסוכנות זו אינה משתנה עם העברת מיקום חלופה או שינוי מערך פיקוח. שירות המבחן אף לא יכול היה לשלול סיכון להישנות עבירות נשק.**
18. שירות המבחן מציין כי מצא אצל העורר דפוסי התנהגות מכשילים (עמ' 2 סיפא); ודוק- שירות המבחן מפרט כי לא התרשם רק מהשיחות עם העורר בהליך דנן, אלא גם מההליכים הקודמים, בהם היה העורר מעורב; כבר אז ציין שירות המבחן כי קיימת נטיה לפריצת גבולות; פרמטרים אלו אינם מאפשרים מתן אמון בוודאי שלא בעבירות נשק.
19. מדובר בפרמטרים אשר אינם מותנים במיקום החלופה או באיכות מערך הפיקוח; אכן- מערך פיקוח איכותי לפעמים מאפשר הקהייה מסוימת אך מקום בו עיקר המאפיינים הנם בדמות העושה, ומקום בו המעשה ברף ממש, אין די במערך איכותי (שהרי קודם יש ליתן אמון במפוקח ולסבור כי ניתן להקחות מסוכנותו, ורק אח"כ ובמידה שהמשוכה נעברה, ניתן לבחון המערך).
20. היכרות זו מהעבר, של שירות המבחן עם העורר, היא הנוטלת גם עוקץ טענות העורר ביחס להבנת השפה, ואין לי אלא להסכים עם קביעות בימ"ש קמא בנושא.
21. בכלל, סבורני כי התנהלות של הצעת מיקום חלופה קרוב, מתוך אמונה כי בעתיד ניתן יהיה להציע מקום אחר, היא נטילת סיכון; שירות מבחן הנו משאב מוגבל ויש לעשות בו שימוש מושכל; יש להציע מיקום חלופה היכול להתקבל ולא 'שיטת מצליח'.
22. אזכיר כמה מושכלות יסוד- תסקיר אינו זכות מוקנית לנאשם; לא כל שכן תסקיר משלים; בעבירות נשק, עבירות

המקימות כלל מעצר שחזקת מסוכנות לצידן- המלצת שירות המבחן, כך הורה בית המשפט העליון, צריכה להיות חד משמעית, על מנת לאפשר שקילת שחרור (בש"פ 6835/20 **שי קריספי נ' מ"י**); אין אלו הנתונים בפנינו.

23. אך לאחרונה הורה כב' בית המשפט העליון בבש"פ 1868/21 **פלוני נ' מ"י** כדלקמן-"כלל הוא עמנו כי במקרים דוגמת זה שלפניי, כאשר כתב אישום, המאומת בראיות לכאורה, מייחס לנאשם בגיר עבירה שמעמידתו בחזקת מסוכן כאמור בסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-22ב(ב) לחוק המעצרים, "השאלה שיש לשאול ביחס לאפשרות לשחררו מן הכלא בתנאים מגבילים או להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני אל מחוץ לכותלי הכלא, היא לא "למה לא?", אלא "למה כן?" (ראו: פסקה 19 להחלטתי בבש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך (31.1.2021), והאסמכתאות שם). חלופה כאמור לא תתאפשר אלא בהתקיים טעמים מיוחדים, והנטל להוכיח את התקיימותם רובץ על הנאשם (ראו: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 (2.2.2020); בש"פ 1230/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.3.2020))."

24. מקום בו התסקיר בא בהמלצה שלילית, אלו מאפייני האישיות, המסוכנות, נסיבות האישום, וכשרב הנסתר על הגלוי, רשאי בית המשפט לקבוע כי אותו נטל של "למה כן" לא הורם, ואין מקום לניסיונות נוספים.

25. על כן בעיקרו- דין הערר להידחות.

26. עם זאת סבורני כי אפשר שלא לסתום הגולל באופן מוחלט, משני טעמים; האחד- כי מהלך הדיון בפני הועלו טענות בנוגע לפערים ראיתיים (אם כי טענות אלו נטענו לראשונה), והשני- כי נושא הסולחה עלה ממש ערב הדיון ולא נבחן ע"י שירות המבחן.

27. לאור הקביעה כי בחינת סולחה ראוי שתיעשה בחלוף זמן מעריכתה, אכן אין טעם לבחינה קונקרטית כעת; עם זאת- שירות המבחן יבחן הדברים בחלוף 30 ימים מהיום ויגיש תסקיר משלים בעוד 60 ימים; ככל שהמלצות התסקיר תהיינה חיוביות, יהיה בכך טעם לעיון חוזר. לשגר לשירות המבחן ולצדדים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.